

Referat despre gandirea stiintifica si medicina in cultura sumero-babiloniana - a doua parte

La sfirsitul mileniului al III-lea i.e.n, s-a constituit prima corporatie de vindecatori (in acelasi timp si prezicatori- asu). Arhivele din Mari vorbesc despre grija suveranilor de a fi tinuti la curent in permanenta asupra starii sanitare a soldatilor si lucratorilor de pe santiere.

Cele mai vechi tablite sume-riene continand texte medicale au fost gasite la Nippur (unde exista si o infloritoare scoala medicala, patronata de zeita medicinei Gula). Unul din aceste texte dateaza din anul 2100 i.e.n. Alte doua, mai vechi, contin prescriptii de potiuni (pe baza de praf calcinat din carapace de broasca testoasa) pentru afectiunile gastrice. Din secolul al XVIII-lea i.e.n. dateaza un ansamblu de texte medicale, constituite intr-un tratat unitar, in genul corpus-ului hipocratic, cele 40 de capitole, grupate in 5 sectiuni, trateaza despre boli clasate dupa regiunile afectate ale corpului, despre evolutia maladiilor, boli de femei, boli ale sugarilor, etc.

Exactitatea descrierilor permite o identificare a maladiilor frecvente tn Mesopotamia. Astfel: boli cauzate de paraziti (Andeosebi bilarzioza), litiaza vezicala si renala generatoare de hematurii, trahoma si alte boli de ochi cauzate de avitaminoza A; apoi scorbutul si o forma particulara de beriberi. Intre epidemii, mai frecventa era febra tifoia. Erau tinuti in izolare leprosi si cei afectati de boli venerice. Unele texte vorbesc despre diferite psihoze cleptomanie, agorafobie si alte fobii, anxietati, s.a. Capitolul anxietatilor cuprinde descrierea a 70 de tipuri, constituind "prima incercare de clasificare a comportarilor obsesionale" (M. Sendrail). Se considera ca o boala se datora faptului ca bolnavul savirsise un pacat, sau fusese victima unor farmece dar se datora si unor cauze naturale (frig, seceta, praf inhalat, miasmelor, efecte ale unor malformatii congenitale). Stabilirea diagnosticului si a prognosticului se baza esentialmente pe un prealabil interogatoriu care urmarea sondarea intregii vieti interioare a bolnavului.

Farmacopeea mesopotamiana era pe baza de plante si de minerale. Medicii dovedesc o cunoastere corecta a proprietatilor lor medicinale, de astringente, de sudorifice, de revulsive, de laxative, de vomitive, s.a.m.d. In schimb nu s-au gasit texte medicale care sa indice metodele chirurgicale, sau sa descrie o operatie. Stim insa ca chirurgii faceau interventii dificile, ca: incizia unui abces al ficatului, punctia unei pleurezii purulente, operatia cezariana, chiure-taje profunde, operatia de cataracta, precum si multe cazuri de trepanatie.

Nu incapa andoiala ca medicii si chirurgii obtineau rezultate pozitivei altminteri n-ar fi consemnat cu atata staruinta metodele terapeutice si domeniile interventiilor chirurgicale. Dar pentru aceasta pledeaza nu numai argumente de ordin logic, ci si faptul ca in practica lor medicala erau condusi de respectarea unor principii ramase pana azi fundamentale in medicina. Si anume: considerau medicina ca o stiinta exacta bazata pe observarea simptomatologiei; dadeau o mare importanta tabloului clinic si evolutiei bolii; si uneori chiar cautau sa stabileasca un diagnostic diferential.